

MISERICORDIA

Alain Guiraudie, 2024

1482

ESTREA EN NUMAX: 21.03.2025 | V.O.S.E. | +16 | 102 min

Jérémie regresa á súa vila natal para asistir ao funeral de Jean-Pierre, antigo xefe seu. Decidiu ficar uns días en casa de Martine, a súa viúva. Pero unha misteriosa desaparición, un veciño ameazante e un estraño sacerdote van facer que a breve e tranquila estancia de Jérémie acade un xiro inesperado.

«Orixinal thriller rural que non ten medo a mirarse en mestres como Chabrol ou Hitchcock»

KINÓTICO

Entrevista con Alain Guiraudie: «Esta película débelle máis a Eurípides que a Fritz Lang»

Quizais para empezar, falemos do título. Que significa para ti a palabra *Misericordia*? É o tema principal desta nova película? O título ocorréuseme mentres escribía o guión. Para min, a misericordia transcende o perdón. Ten que ver coa empatía, con entender os demais máis aló de calquera moralidade. Trátase de tender a man aos demais. É unha palabra anticuada que xa non usamos moito e que encaixa ben coa película pola súa atemporalidade e, sobre todo, co sacerdote, que resulta ser un dos eixos principais da película.

Esta idea de ‘misericordia’, de ‘entender aos demais a pesar de todo’, permea toda a historia. Ao longo da primeira parte, non entendemos as relacións entre os personaxes nin sequera as intencións do teu protagonista. Todo queda sen dicirse... Aquí, mesmo máis que nas miñas outras películas, esforceime en cultivar o misterio. Tentei que os espectadores se fagan preguntas e participen na historia. É a mellor maneira de evitar o aburrimiento e transmitir desexo. O cal, para min, é o gran misterio da vida. Decátaste bastante axiña de que o heroe queda no lugar porque desexa a alguén. Mesmo se todo é cambiante. El mesmo é obxecto de desexo. E tamén me interesa moito a confusión que este personaxe e as súas intencións pouco claras poden provocar. Gústame o feito de que non saibamos quen é o vilán nin de que lado estamos.

Tamén xogas coa nosa imaxinación e co que esperamos do teu cinema... Isto aumenta a tensión da película... Creo que os espectadores das miñas películas agardan certas cousas de min; poden ver máis ou menos cara a onde me dirixo. Son moi consciente de que case sempre expoño as mesmas cuestións, os mesmos motivos, e xogo con iso, co que se espera de min. Pero tamén quero sorprender, sorprenderme a min mesmo, renovarme. Talvez tamén era hora de que o desexo non terminase en sexo. Non sei se alguén o dixo antes, pero parécese que a xente adoitaba filmar pelexas para evitar filmar sexo. En certo sentido, vou na dirección oposta. En calquera caso, aquí o desexo tampouco está claro; non estou a buscar resolucións. Tamén hai un personaxe principal que imaxina cousas e os espectadores deben facer o mesmo, do mesmo xeito que eu (e aínda o fago).

A película está tamén vinculada ao teu pasado? Si, fixeime moito en como foi a miña mocidade. Puxen moitos dos meus sentimentos adolescentes nesta película. A rivalidade entre mozos, o desexo subxacente, a forma en que miramos á nai dun amigo e ao seu pai, por suposto. É sempre o mesmo: o cinema permítame mesturar a miña experiencia coa gran historia do cinema e do mundo. É unha maneira de universalizar a miña historia persoal.

Fixeches un thriller con *O descoñecido do lago*, pero *Misericordia* é verdadeiramente un noir. Que referencias tiñas? No que respecta ao cinema negro, Hitchcock e Fritz Lang sempre son unha referencia para min. En calquera caso, forman parte dunha bagaxe cultural común, así que sempre están aí, no fondo da miña mente. A miúdo compáranme con Chabrol pola súa mestura de drama e comedia. Pero a miúdo ten este lado burlón, irónico, co que teño un problema. Estou moi preto dos meus personaxes. Poño unha parte de min en cada un deles. Se tivese que nomear a un cineasta, curiosamente, o que sobrevoou esta película foi Bergman. Non ten moito que ver co cinema negro, pero Bergman mostra unha gran misericordia. Realmente fixen un filme noir? *Misericordia* non parece encaixar nesa tradición. Interesábame máis mesturar xéneros. E, esencialmente, creo que esta película débelle máis a Eurípides que a Fritz Lang.